

Forfatter: [E. Balling]

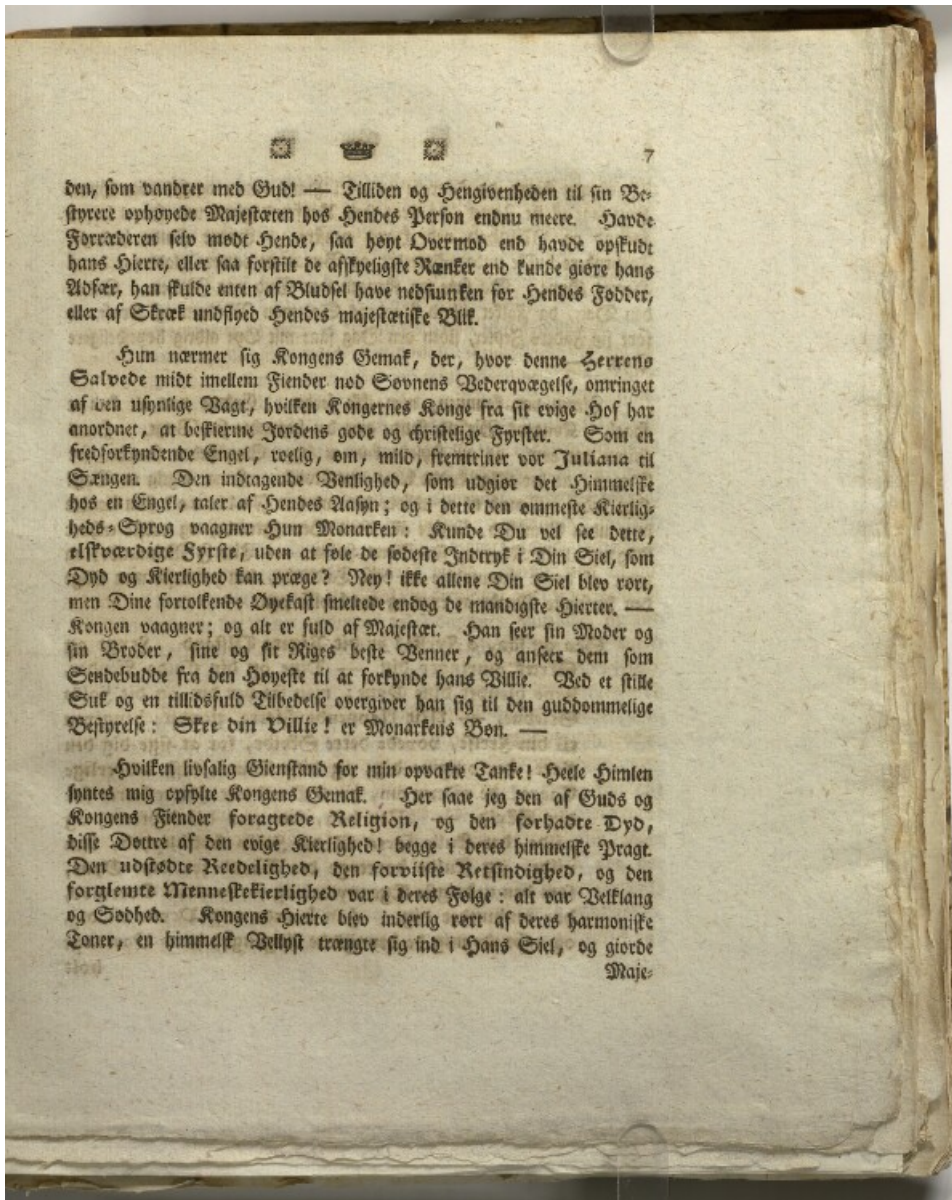
Titel: Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiærmelses-Dagen den 17de Januarii 1772. af E. B.

Citation: [E. Balling]: "Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiærmelses-Dagen den 17de Januarii 1772. af E. B.", i [E. Balling]: *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kvartbindet*, P.H. Høecke, 1772, s. 7. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-3_001-shoot-w3_001_016_p7_bZONE1325457/facsimile.pdf (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kvartbindet

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

den, som vandrer med Gud! — Tilliden og Hengivenheden til sin Besyrer ophøvede Majestæten hos Hendes Person endnu meere. Havde Forræderen selv modt Hende, saa højt Overmod end havde opskudt hans Hæere, eller saa forstilt de afskyeligste Rænker end kunde giøre hans Udseer, han skulde enten af Bludsel have nedstunken for Hendes Fodder, eller af Stræk undsiget Hendes majestætiske Will.

Hun nærmer sig Kongens Gemak, der, hvor denne Herrens Salvede midt imellem Fiender nød Sovnens Bedrøvelse, omringet af den usynlige Vagt, hvilken Kongernes Konge fra sit evige Hof har anordnet, at bestierne Jordens gode og christelige Tyrker. Som en fredsforkyndende Engel, roelig, om, mild, fremtræder vor Juliana til Sengen. Den indtagende Venlighed, som udgjør det Himmelske hos en Engel, tæler af Hendes Ansigt; og i dette den æmmeleste Kierlighedssprog vaagner Hun Monarken: Kunde Du vel see dette, elskværdige Tyrker, uden at føle de sødeste Indtryk i Din Siel, som Dyd og Kierlighed kan præge? Nej! ikke allene Din Siel blev rørt, men Dine forstokkede Øyekast smeltede endog de mandigste Hjertter. — Kongen vaagner; og alt er fuld af Majestæt. Han ser sin Moder og sin Broder, sine og sit Riges beste Venner, og anser dem som Sendebudde fra den Høieste til at forkynde hans Willie. Ved et stille Suk og en tillidsfuld Tilbedelse overgiver han sig til den guddommelige Bestyrelse: See din Willie! er Monarkens Bøn. —

Hvilken livsalig Gienstand for min opvakte Tanke! Helle Himlen syntes mig oplyste Kongens Gemak. Her saae jeg den af Guds og Kongens Fiender foragtede Religion, og den forhadte Dyd, disse Døtre af den evige Kierlighed! begge i deres himmelske Pragt. Den udstødte Reeddelighed, den forvildte Rettsindighed, og den forglemte Menneskekierlighed var i deres Følge: alt var Besklang og Sødhed. Kongens Hjerte blev inderlig rørt af deres harmoniske Toner, en himmelsk Vellyst trængte sig ind i Hans Siel, og gjorde Maje-